

Az antidiszkriminációs közigazgatási hatósági eljárásban speciális bizonyítási teher érvényesül, aminek az az oka, hogy a diszkriminációs magatartások természete miatt a hatósági tényállás-felderítés nehezebb, ezek általában valamilyen egyéb, semlegesnek látszó, valójában a diszkriminációs magatartást leplezni kívánó magatartás formájában jelennek meg.

[2003. évi CXXV. tv. (Ebktv.) 1. §, 4. § 9.) pont, 8. § n) pont 19. § (1) bek., 2004. évi CXL. tv. (Kt.) 50. §]

Az ügy alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperesi érdekelt (a továbbiakban: érdekelt) mint a Magyarországon működő leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű (LMBT) civilszervezeteket összefogó ernyőszervezet, 2015. április 1. és 2016. április 30. között „Itt vagyunk” országos emberi jogi kampány az LMBTQI-emberek láthatóságáért és társadalmi befogadásáért címmel valósított meg projektet. A projekt egyik eleme egy előadássorozat szervezése volt, amelynek keretében egyetemi tanszékekkel, szervezeti egységekkel együttműködésben az LMBT-emberekkel kapcsolatos előadásokat, kerekasztal-beszélgetéseket szerveztek egyetemeken. Az érdekelt felvette a kapcsolatot a Debreceni Egyetem Szociológia és Szociálpolitika Tanszékével, illetve az egyetemen működő Debreceni Német Kulturális Fórummal (a továbbiakban: NKF) egy, a szexuális és nemi kisebbségekkel kapcsolatos kerekasztal-beszélgetés megszervezése céljából. A szervezők az esemény helyszínének az eljárás alá vont egyetem Auditorium Maximum előadóját, időpontjának 2016. április 21-ét választották. Az eseményt plakáton és a közösségi médiában is meghírdették. Az NKF nevében eljáró oktató engedélyt kért, hogy a felperes Bölcsészettudományi Karának honlapján is meghirdetésre kerülhessen az esemény, illetve meghívókat küldhessenek arra a kari kollégáknak és hallgatóknak.

[2] 2016. április 16-án a felperes Szociológia és Szociálpolitika Tanszékének nevében eljáró oktató arról tájékoztatta a szervezőtársait, hogy a karon tiltakozás kezd körvonalazódni az eseménnyel kapcsolatban. 2016. április 19-én a felperes rektora egyeztetést hívott össze, melyen rajta kívül az NKF vezetőségi tagja, a Szociológia és Szociálpolitika Tanszék oktatója, valamint a Bölcsészettudományi Kar dékánja vettek részt. A rektor kifejtette, hogy a rendezvény kapcsán az egyetem kancellárja ellenérzéseket fogalmazott meg, továbbá kijelentette, hogy az esemény megtartásához nem járul hozzá sem a tervezett, sem a campus területén található más helyszínen. A szervezők megpróbáltak új helyszínt találni a rendezvénynek, ennek keretében 2016. április 20-án telefonon megállapodtak a D. C. N. Közhasznú Kft. üzemeltetésében működő N. Víztorony rendezvényhelyszínnel. Ugyanezen a napon az NKF vezetőségi tagja arról tájékoztatta a szervezőtársait, hogy a rektor rendezvényt betiltó rendelkezése az új rendezvényhelyszínre is vonatkozik, mivel a N. Víztorony is a campus területéhez tartozik. Másnap a D. C. N. Közhasznú Kft. alkalmazottja arról tájékoztatta a szervezőket, hogy a felperessel érvényben lévő szerződésük alapján ha a „társadalmi normáktól eltérő” rendezvénynek kívánnak helyszínt biztosítani, ahhoz az egyetem jóváhagyása szükséges. A jóváhagyást nem kapták meg, így a rendezvény helyszín hiányában elmaradt.

[3] Az alperes a 2018. február 15-én kelt határozatával megállapította, hogy a felperes és a D. C. Sz. N. Közhasznú Kft. az érdekelt tagjainak szexuális irányultságával, nemi identitásával összefüggésben megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, amikor az érdekelt számára nem engedélyezték az egyetem, illetve a N. Víztorony területén „Vonzások és választások” című rendezvény megtartását. Ezzel a magatartásukkal megvalósították a közvetlen hátrányos megkülönböztetés tényállását. A felperessel szemben 100.000.-forint bírságot szabott ki, egyben megtiltotta a jogsértő magatartás jövőbeni tanúsítását, valamint elrendelte a jogsértés megállapító

jogerős határozat 60 napra történő nyilvános közzétételét. Indokolásában hivatkozott az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 1. §-ára, 3. § (1) bekezdés e) és g) pontjára, 4. § g) pontjára, 5. § a)-b) pontjára, 8. § m) és n) pontjára, valamint a 19. § (1)-(2) bekezdésére. Az alperes nem fogadta el a felperes védekezését, mivel nem bizonyította, hogy az NKF által társszervezésben megvalósítani kívánt rendezvény milyen okok miatt minősült külső rendezvénynek. Ennek bizonyítása azzal összefüggésben lett volna fontos, hogy a felperes joggal hivatkozhatott-e arra, hogy a rendezvény azért nem engedélyezték, mivel az érdekelt az eljárásrendet megsértette, amikor külsősként a belső rendezvényekre vonatkozó eljárásrendet követte. Az alperes mindezek alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a rendezvényt annak tartalma miatt nem engedték megtartani az egyetem területén. Ennek ellenkezőjét a felperes nem bizonyította, sőt a rektori megbeszélésen elhangzottakat, habár túlzónak és egyoldalúnak minősítette, csak abban a részében tagadta, hogy a rektor nem tett a homoszexualitás gyógyos kezelésére vonatkozó kijelentést.

Kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperes keresetet terjesztett elő az alperes 2018. február 15-én hozott határozatával szemben, és kérte, hogy a határozatot, mint jogszabályba ütközőt a bíróság változtassa meg és az érdekelt kérelmét utasítsa el. Kereseti kérelmét arra alapozta, hogy az alperes a határozatát a valós tények hibás értelmezésén alapuló téves tényállásra alapozta, ezért a jogi következtetésen alapuló érdemi döntése is téves és jogszabályt sértő.

[5] Az alperes a védiratában fenntartotta a támadott határozatban foglaltakat.

A bíróság döntése és jogi indokai

[6] A felperes keresete – a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján – alaptalan.

[7] Az Ebktv. 1. §-a szerint az egyenlő bánásmód követelménye alapján Magyarország területén tartózkodó természetes személyekkel, ezek csoportjaival, valamint a jogi személyekkel és a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetekkel szemben e törvény rendelkezései szerint azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell eljárni.

[8] Az Ebktv. 4. § g) pontja szerint az egyenlő bánásmód követelményét a közoktatási és a felsőoktatási intézmények jogviszonyaik létesítése során, jogviszonyaikkban, eljárásaik és intézkedéseik során (a továbbiakban együtt: jogviszony) kötelesek megtartani.

[9] Az Ebktv. 8. § n) pontja szerint közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt nemi identitása miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.

[10] Az Ebktv. 19. § (1) bekezdése szerint az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosultnak kell valószínűsítania, hogy a) a jogsérelmet szenvedő személyt vagy csoportot hátrány érte vagy – közérdekű igényérvényesítés esetén – ennek közvetlen veszélye fenyeget, és b) a jogsérelmet szenvedő személy vagy csoport a jogsértéskor – ténylegesen vagy a jogsértő

feltételezése szerint – rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal. A (2) bekezdés szerint Az (1) bekezdésben foglaltak valószínűsítése esetén a másik felet terheli annak bizonyítása, hogy a) a jogsérelmet szenvedett fél vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy b) az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani.

[11] A Ket. 50. § (1) bekezdése szerint a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendőek a rendelkezésre álló adatok, bizonyítási eljárást folytat le.

[12] A Ket. 50. § (4) bekezdése szerint a hatósági eljárásban olyan bizonyíték használható fel, amely alkalmas a tényállás tisztázásának megkönnyítésére. Bizonyíték különösen: az ügyfél nyilatkozata, az irat, a tanúvallomás, a szemléről készült jegyzőkönyv, a szakértői vélemény, a hatósági ellenőrzésen készült jegyzőkönyv és a tárgyi bizonyíték.

[13] A Ket. 50. § (5) bekezdése szerint a hatóság szabadon választja meg az alkalmazandó bizonyítási eszközt. Törvény előírhatja, hogy a hatóság a határozatát kizárólag valamely bizonyítási eszközre alapozza, továbbá jogszabály meghatározott ügyekben kötelezővé teheti valamely bizonyítási eszköz alkalmazását, illetve előírhatja valamely szerv véleményének a kikérését.

[14] A Ket. 50. § (6) bekezdése szerint a hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli, és az ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást.

[15] A törvényszék – szemben felperes egyébként jogszabályokkal pontosan meg nem jelölt kereseti érvelésével – megállapította, hogy alperes nem sértette meg a fent hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket, a Ket. idézett szabályai alapján a tényállást feltárta, a szükséges és releváns bizonyítékokat beszerezte, és azokat egyenként és összességében is értékelte, megjelölve, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el milyen bizonyító erővel. Indokolása logikus és okszerű, a feltárt tényekből az Ebktv. idézett szabályainak megfelelő és jogszerű döntést hozott. A törvényszék megállapította, hogy a felperes az Ebktv. 19. § (2) bekezdése alapján nem tudta azt igazolni és bizonyítani, hogy megtartotta az érdekelttel szemben az egyenlő bánásmód követelményét, illetőleg, hogy nem volt oksági kapcsolat az érdekelt tagjainak szexuális irányultsága, és nemi identitása, valamint a felperes intézkedése között.

[16] A törvényszék nem értett egyet a felperesnek az alperesi határozattal szemben felhozott azon kifogásával, hogy az NKF-et vagy az érdekeltet az alperes a felperes szervezeti egységeként kezelte volna. A törvényszék hangsúlyozza, hogy az alperesi határozat nem ezt vezette le, hanem az alperes elfogadta azt a felperes által egyébként nem vitatott tényt, hogy az NKF a felperesi egyetem oktatói és a Debreceni Német-Magyar Kulturális Egyesület által alapított szervezet. Dr. I. Zs., aki a Germanisztikai Intézet vezetője, a Debreceni Német Kulturális Fórum vezetőségi tagja volt a tanúvallomásában megerősítette, hogy az NKF évek óta szervezett rendezvényeket az egyetemnek, azzal szoros együttműködésben, továbbá, hogy az eljárás tárgyát képező eseményig minden általuk szervezett rendezvény belső rendezvénynek minősült, azaz nem kellett engedélyt kérniük, és nem kellett bérleti díjat fizetniük. Az alperesi határozat tehát nem állította, hogy az NKF a felperes belső szervezeti egysége lett volna, azt azonban – a rendelkezésre álló feltárt tények alapján – okszerűen fogadta el, és a felperes nem vitatta, hogy az NKF által szervezett rendezvények korábban úgy minősültek, mintha azt a felperesi egyetem valamely belső szervezeti egysége szervezte volna, és a perbeli eset és diszkriminációs magatartás szempontjából ennek volt perdöntő jelentősége. A felperes ennek ellenkezőjét keresetében nem támasztotta alá.

[17] A törvényszék dr. I. Zs. tanúvallomásának hitelességével és az alperes e körben elvégzett bizonyíték-mérlegelésével kapcsolatban megjegyzi, hogy tanúvallomásával kapcsolatban nem merült fel olyan követelmény a rendelkezésre álló iratok alapján, hogy e bizonyítási eszköz bizonyító ereje megkérdőjelezhető volna. Az alperes a döntésénél a tanú vallomását helyesen vette súlyozottan figyelembe, mivel a másik két, a rektori megbeszélésen jelenlévő tanú a rektor kijelentéseire jobbra nem emlékezett, a rektor által elmondott homoszexuális fiatalról szóló történetet pedig egyikük sem cáfolta. Figyelembe kellett azt is venni, hogy a tanú a Germanisztikai Intézet vezetőjeként a felperessel jogviszonyban állt, így nem fűződhetett érdeke a megbeszélésen elhangzottakat kedvezőtlenebb színben feltüntetni, mint ahogy azok történtek. A tanú a megfelelő hatósági kioktatásra a büntetőjogi felelőssége tudatában részletes nyilatkozatot tett, ellentétben a rektori megbeszélésen jelenlévő másik két tanúval. Az érdekelt helyi szervezője tanúvallomásában megemlítette, hogy a rektori megbeszélésen jelenlévő, írásbeli tanúvallomást benyújtó tanú azt kérte tőlük, hogy ne kérjenek felvilágosítást az egyetemtől az elutasítás indokairól, mert rendezvény már úgysem lesz, de őt komolyan veszélyeztetnék. Ennek fényében is az alperes Dr. I. Zs. tanúvallomásra alappal támaszkodhatott. A tanúvallomások összevetésében és egymásra történő értékelésében az alperes jogszerűen vette azt is figyelembe, hogy az eljárás során a felperesi egyetem rektora nem tett személyesen nyilatkozatot, a tárgyalásokon nem jelent meg, holott eljárásjogi pozíciója miatt a tanúk meghallgatásán jelen lehetett volna, ami megkönnyítette volna a tényállás felderítését. E tekintetben felperesre esik az az előkészítő iratban hivatkozott körülmény, hogy egyrészt a rektor nem tudott megjelenni a hatóság által kitűzött tárgyaláson, másrészt arra nézve, hogy a rektor tanúként az általa közvetlenül észlelt tényekről vallomást tudott volna tenni, semmi jelentősége nincs a felperes által hivatkozott azon körülménynek, hogy a nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény alapján kinek milyen jogkörei vannak az egyetem üzemeltetése kapcsán. Megjegyzi a törvényszék, hogy nem kétséges, hogy egy egyetemi rektortól érkező „ajánlás”, „kíváncsi” az alárendelt szervezeti egységek felé elvárásként jelenik meg, akár csak közvetítő a fölötte álló irányító szervezet utasításaiban, akár maga fogalmazott meg közvetlenül elvárásokat. Függetlenül tehát az egyetemi üzemeltetési rendben elfoglalt pozíciójától és hatásköreitől, alperes helyesen értékelte a rektor eljárás során tanúsított magatartását.

[18] Iratellenes az a felperesi érvelés, hogy az alperes egybenmosta az NKF-et az érdekelttel. Sem erre vonatkozó indoklás nincs az alperesi határozatban, sem olyan jogi érvelés, amelyből erre lehetne következtetni, ilyen irányú eljárási cselekményeket alperes nem is foganatosított az eljárás során.

[19] A törvényszék megállapította, hogy a felperesnek tudomással kellett lennie arról, hogy a rendezvény az NKF társszervezésében valósult meg. A 2016. április 15-én Dr. P. K. dékánnak továbbított e-mailben egyértelműen szerepelt, hogy az NKF társtámogatásában kerül sor a rendezvényre, másrészt a lógóval ellátott javított plakátot – az érdekelt nyilatkozata szerint – néhány nap múlva eljuttatták a felperesnek.

[20] A törvényszék a felperesi érveléssel szemben – általánosságban is – szükséges tartja kiemelni, hogy az antidiszkriminációs közigazgatási hatósági eljárásban speciális bizonyítási teher érvényesül, aminek az az oka, hogy a diszkriminációs magatartások természete miatt a hatósági tényállás-felderítés nehezebb, ezek általában valamilyen egyéb, semlegesnek látszó, valójában a diszkriminációs magatartást leplezni kívánó magatartás formájában jelennek meg. Ezért rendelkezik úgy az Ebtv. 19. § (2) bekezdése, hogy a bizonyítási teher megfordul az alperes eljárásában, azaz a felperesnek kellett volna részletesen bizonyítania, hogy pl. korábban milyen szempontok alapján engedélyeztek vagy utasítottak el rendezvényeket, figyelemmel az oktatói és tudományos feladatokhoz való kapcsolódásra. Az alperes alappal és okszerűen feltételezte, hogy a felperes

rendelkezik olyan adatokkal a rendezvények szervezéséhez benyújtandó többször hivatkozott adatlapok alapján, amely bizonyítékul szolgálhatott volna a fenti állítás igazolására és a tartalmi elutasítás elvetésére. Mivel azonban ilyen bizonyítékot a felperes nem csatolt, így az alperes jogszerűen fogadta el ebben a tárgykörben dr. I.Zs. tanú vallomását, amely szerint nem volt olyan rendezvénye az NKF-nek az elmúlt években, amelyet elutasítottak volna, vagy ne belsőnek minősült volna. A bizonyítási teher különleges szétosztására hívja fel a figyelmet a törvényszék a tematikus kapcsolódással összefüggő felperesi érveléssel kapcsolatban is. Felperes e körben sem nyújtott be érdemi és részletes indokolást. A tematikus kapcsolódás hiányát nem bizonyítja önmagában a rendezvény témája. A törvényszék utal arra, hogy az érdekelt által felvállalt és megjelenített érdekek és életviszonyok, a homoszexualitás megítélése, elfogadottsága, a modern európai kulturális és jogi viták homlokterében állnak, vagyis olyan társadalmi jelenségről van szó, amelyről való kerekasztal-beszélgetés, rendezvény egy egyetem bármely szervezeti egységének oktatási tevékenységéhez kapcsolódhat. Az „universitas” intézménye éppen a tudományos és társadalmi civilizált viták egyik legfontosabb helyszíne, ahol az egyetemi polgárok a társadalomban akár éles vitákat generáló, de közérdeklődésre számot tartó témákat is megtárgyalhatják. Felperesi érvelés éppen további bizonyítéka annak, hogy a Germanisztikai Intézet tematikájába való be nem illeszkedés bizonyítására elegendőnek vélték a tervezett rendezvény témáját. A felperes nem bizonyította tehát, hogy a Germanisztikai Intézet, illetve az NKF tematikájába miért nem illik bele a Vonzások és Választások c. rendezvény.

[21] Iratellenes az a felperesi érvelés is, hogy az alperes dr. P. K. dékán tanúvallomását úgy kezeli a határozatában, mintha a vallomás meg sem történt volna.

[22] A törvényszék osztotta az alperesnek a felperesi eljárásrend betartására vonatkozó álláspontját. Egyrészt dr. I. Zs. tanú ennek vonatkozásában elmondta, hogy a rektor a megbeszélésen kijelentette, hogy a rendezvény tartalmilag nem az egyetemre való. A nyilatkozatokból megállapítható volt, hogy a felperes a rendezvényszervezés körében észlelt eljárási hibát nem kívánta feloldani – biztosítva ezzel a rendezvénynek az egyetem területén történő megtartását –, helyett a dékán az ügyet olyan súlyúnak ítélte, hogy azt a rektor elé vitte. Alperes helyesen mutatott rá, hogy a felperes az intézkedésével nem azokat szankcionálta, akik az eljárási hibát elkövették, hanem kizárólag az érdekeltet, mint a rendezvény lebonyolítóját, valamint azokat, akik a rendezvényen részt kívántak venni, holott nekik a felperes által hivatkozott egyetemi eljárási rendről tudomásuk nem volt. A felperes semmilyen módon nem támasztotta alá, hogy az egyetem rendezvények tartására vonatkozó eljárásrendje nem tette lehetővé a rendezvény egyetem területén történő megtartását, sőt a közigazgatási hatósági eljárás során többször hivatkoztak arra, hogy az eljárásrendet betartva a rendezvényt megtarthatták volna. Felperes nem adott okszerű magyarázatot arra, hogy az esetleges eljárási szabálytalanság ellenére a rendezvényt miért nem lehetett volna rövid időn belül megtartani. A felperes által becsatolt, a Debreceni Egyetem Tudományegyetemi Karok kezelésében lévő Campusokon szervezett rendezvényekről szóló szabályozás szerint az egyetem tervezési egységei, és a külsős cégek az eseti igényeiket külön melléklet kitöltésével jelezhetik, legalább 10 munkanappal a Tudományegyetemi Karok (TEK) Üzemeltetési Osztályán. A rendezvényt tehát néhány nappal később még le lehetett volna bonyolítani, hiszen egy már megszervezett eseményről volt szó, nem pedig a felperes által hivatkozott adatlapon található 3 hétről. Ha a felperes felajánlotta volna, hogy a rendezvényt megtarthatják, akkor még az országos kampány időtartamába is beleférhettek volna, a szabályzatban található határidőt alapul véve.

[23] A törvényszék sem tudott – alperessel egyezően – a rendelkezésre álló tényekből más következtetésre jutni tehát, minthogy a rendezvény megtartásának nem eljárási, hanem tartalmi akadálya volt. Ezt erősítette az is, hogy a Campus Rendezvényszervező Nonprofit Kft.

üzemeltetésében működő Nagyerdei Víztoronyban sem valósulhatott meg a rendezvény. Ez a helyszín alkalmas volt a rendezvény megtartására, ezért a szervezés elindult. A felperes annak alátámasztására, hogy a Víztoronyban nem az LMBT Szövetség tagjainak védett tulajdonságával összefüggésben hiúsult meg a rendezvény, arra hivatkozott, hogy a Kft. ügyvezetője a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy „semmi alapja nincsen annak, hogy mi az LMBT szervezet, illetve a rendezvény tematikája miatt nem vállaltuk fel a rendezvényt”. A törvényszék megállapította, hogy a Kft. ügyvezetője az eljárás során saját nyilatkozatát azonban több alkalommal módosította, éppen az engedélyeztetési folyamat vonatkozásában, A Kft. ügyvezetője érdemi nyilatkozatában elismerte, hogy a rendezvényre azért nem kerülhetett sor, mert az egyetem azt nem engedélyezte, és az egyetem engedélye minden esetben szükséges, Ugyanakkor az érdekelt helyi szervezője és a Kft. közötti tárgyalások során nem történt utalás arra, hogy az egyetemnek valamennyi rendezvényt engedélyeznie kell, sőt a Kft. az esemény lemondásakor sem hivatkozott arra, hogy az egyetemnek általános engedélyezési joga volna valamennyi rendezvény esetében. A Kft. ügyvezetője később az engedélyeztetés tekintetében tett korábbi nyilatkozatát visszavonta, és előadta, hogy általában nem kell engedélyeztetni a rendezvényeket, kizárólag akkor van erre szükség, ha az egyetem jelzi informálisan, hogy jogi problémája van egy bérlővel. Az alperes által tanúként meghallgatott alperesi érdekelt helyi szervezője úgy emlékezett, hogy az operatív vezető telefonon azt közölte vele, hogy a Víztorony az egyetem része, továbbá, hogy a „társadalmi normáktól eltérő” rendezvény szervezése esetén engedélyre van szükség az egyetemtől. Mindezekből a körülményekből alperes okszerű következtetést vont arra, hogy a felperes a rendezvény megtartását a Víztoronyban is meg akarta akadályozni annak tartalma miatt.

[24] Mindezek mellett annak nem volt ügyszóként jelentősége, hogy utóbb a felperes kívánt-e egyezséget kötni vagy sem. A rendelkezésre álló iratok alapján az állapítható meg, hogy a felek nem állapodtak meg konkrét egyezségben, annak részletfeltételeiben. A hatóság tájékoztatta a feleket az egyezségkötés lehetőségéről, megfelelő határidőt biztosított az ebbéli nyilatkozatokra. A tárgyalásról készült jegyzőkönyvre – ha az nem felelt meg a valóságnak – felperes tehetett volna észrevételt, és az egyezségkötésre is nyilatkozhatott volna. Nem ismerhető fel olyan eljárási hiba, de ilyenre a felperes maga sem hivatkozott, amely érdemben eltérő eredményre vezetett volna a hatósági eljárásban.

[25] Alperes a döntésében a bizonyíték-mérlegelési szempontokra – a feltárt bizonyítékokra, az ügyfelek és tanú nyilatkozataira, a becsatolt írásbeli bizonyítékokra – megfelelően és kellő részletességgel hivatkozott, felperes a kereseti kérelmében további, ezeket cáfoló bizonyítékokat nem tudott előadni.

[26] Mindezek alapján a törvényszék az alperes minden tekintetben jogszerű határozatával szemben a felperesi kereset alaptalanságát állapította meg, és a keresetet elutasította.
(Fővárosi Törvényszék mint elsőfokú bíróság, 105.K.700.531/2018/11.)